

UZASADNIENIE

W dniu 6 czerwca 2022 r. (data stempla operatora pocztowego) powód (...) – Finanse Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł pozew, wnosząc o zasądzenie od pozwanego S. D. kwoty 190,26 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 października 2016 r. do dnia zapłaty. Żądanie pozwu dotyczyło również zasądzenia od pozwanego kosztów nadań wezwań do zapłaty oraz kosztu nadania pozwu w łącznej kwocie 13,59 zł. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że roszczenie wynika z naliczenia opłaty za przejazd i opłaty dodatkowej w związku z korzystaniem przez pozwanego S. D. ze środka transportu należącego do (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. bez posiadania odpowiedniego biletu uprawniającego do przejazdu. Powód nabył wynikającą z tych opłat wierzytelność w drodze umowy cesji.

Pozwany, pomimo skutecznego doręczenia odpisu pozwu, nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 października 2016 r. S. D. podróżował pociągiem (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. W wyniku przeprowadzonej kontroli został sporządzony protokół, w którym stwierdzono, że S. D. nie posiadał biletu uprawniającego go do przejazdu. Kontroler wystawił S. D. wezwanie do zapłaty opiewające na łączną kwotę 190,26 zł. Na wysokość tej kwoty składały się opłata taryfowa za przejazd w wysokości 5,26 zł oraz opłata dodatkowa w wysokości 185,00 zł. Płatność należności miała nastąpić w terminie 14 dni od doręczenia wezwania tj. do 18 października 2016 r. (protokół seria (...) nr (...) z 04.10.2016 r. k. 24).

Do wystawionego wezwania zastosowanie miał Regulamin odprawy oraz przewozu osób, rzeczy i zwierząt przez (...). Wysokości nałożonych opłat tj. przewozowej i dodatkowej były zgodne z Załącznikiem do Taryfy przewozowej (...) (wyciąg z regulaminu k. 8 – 9).

W dniu 2 stycznia 2019 r. pomiędzy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. a (...) – Finanse spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności. W załączniku do umowy, stanowiącym wykaz objętych umową wierzytelności, została wskazana m.in. wierzytelność przysługująca wobec S. D. (umowa sprzedaży wierzytelności z 02.01.2019 r. z załącznikami k. 10 – 14).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, a w szczególności protokołu seria (...) nr (...) z 4 października 2016 r. oraz umowy sprzedaży wierzytelności z 2 stycznia 2019 r., których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powództwo podlega oddaleniu w całości jako niezasadne.

W pierwszej kolejności Sąd był zobligowany do ustalenia, czy doszło do zawarcia umowy przewozu pomiędzy przewoźnikiem tj. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. a pozwanym S. D.. Zgodnie z art. 774 kc, przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób i rzeczy. Z kolei art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe stanowi, że umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia – przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Z przepisu tego wynika, że zawarcie umowy przewozu przez zajęcie miejsca w środku transportowym następuje jedynie w przypadku nieustalenia przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka

transportowego. Powód nie udowodnił, aby (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. posiadały ustalone warunki dostępu do środka transportowego. Biorąc pod uwagę powyższe, w ocenie Sądu w dniu 4 października 2016 r. doszło do zawarcia umowy przewozu poprzez sam fakt skorzystania przez pozwanego S. D. z przejazdu pociągiem należącym do taboru (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. W konsekwencji pozwany S. D. był zobowiązany do uiszczenia odpowiedniej opłaty z tytułu umowy przewozu.

Stosownie do art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe, w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że pozwany S. D. podczas przejazdu pociągiem w dniu 4 października 2016 r. nie posiadał ważnego biletu, w związku z czym pozwany został wezwany do zapłaty należności w odpowiedniej wysokości na podstawie wystawionego wówczas wezwania do zapłaty.

Wskazać należy również, że zastosowanie w sprawie znajduje Regulamin odprawy oraz przewozu osób, rzeczy i zwierząt przez (...), zatwierdzony Uchwałą nr 543/2011 Zarządu Spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z dnia 28 grudnia 2011 r., obowiązujący od dnia 1 stycznia 2012 r. (ze zmianami), którego jedynie fragment załączono do pozwu, a którego treść jest powszechnie dostępna. Zgodnie z § 2 pkt 8 regulaminu, za dokument przewozu rozumie się bilet na przejazd/przewóz, wezwanie do zapłaty, zlecenie – bilet. Stosownie zaś do § 16 ust. 2 pkt 1 regulaminu przy ustaleniu należności za przejazd/przewóz bez ważnego biletu pobiera się opłatę taryfową za przejazd od stacji wyjazdu pociągu do stacji wskazanej przez podróżnego, znajdującej się w obszarze działania KM nie dalej jednak jak do ostatniej stacji dowolnej linii obsługiwanej przez pociągi KM, zaś zgodnie z § 16 ust. 13 przedmiotowego regulaminu, wystawione wezwanie do zapłaty upoważnia do przejazdu wyłącznie w zakresie w nim wskazanym. Pozwany zatem otrzymując dokument przewozu w postaci wezwania do zapłaty, zawarł z przewoźnikiem umowę przewozu.

Zgodnie z art. 117 § 1 i 2 kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Natomiast art. 117 § 2¹ kc stanowi, że po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Jest to przepis, który wszedł w życie 9 lipca 2018 r. i który zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, znajduje zastosowanie również do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Według art. 22¹ kc za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia, by podróż, jaką odbywał pozwany, była bezpośrednio związana z jego działalnością gospodarczą lub zawodową, zatem w ocenie Sądu, pozwanemu w niniejszej sprawie przysługuje status konsumenta. Sąd zatem z urzędu, rozpoznając sprawę przeciwko konsumentowi, ma obowiązek z urzędu badać, czy roszczenie nie uległo przedawnieniu.

W art. 118 kc wskazano, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Są to terminy przedawnienia o charakterze ogólnym, które znajdują zastosowanie wtedy, jeżeli przepisy szczególne nie przewidują innego terminu przedawnienia. Art. 778 kc stanowi, że roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany – od dnia, kiedy miał być wykonany. Skoro podstawą roszczenia wywodzonego przez powoda jest art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe, to również w zakresie przedawnienia roszczenia zastosowanie znajdą przepisy tej ustawy. Zgodnie z art. 77 ust. 1 cyt. ustawy roszczenia dochodzone na jej podstawie lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Sąd uznał, że roszczenie dochodzone w drodze niniejszego procesu przez powoda (...) – Finanse Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. uległo przedawnieniu. Przewóz miał miejsce w dniu 4 października 2016 r., natomiast zgodnie z protokołem pozwany S. D. został wezwany do zapłaty kwoty 190,26 zł z tytułu umowy przewozu w terminie 14 dni, co oznacza, że roszczenie stało się wymagalne po upływie 14 dni od wystawienia wezwania tj. w dniu 19 października 2016 r. Ta data stanowi również początek biegu przedawnienia roszczenia. Roczny termin przedawnienia upłynął w dniu 19 października 2017 r., a zatem niemal 5 lat przed wytoczeniem niniejszego

powództwa. Powód nie wykazał, aby doszło do przerwania biegu przedawnienia w tym okresie w rozumieniu art. 123 kc.

Należy wskazać, że zgodnie z art. 339 § 1 i 2 kpc sąd może wydać wyrok zaoczny na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany w wyznaczonym terminie nie złożył odpowiedzi na pozew. W takim przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o faktach zawarte w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed posiedzeniem, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W niniejszej sprawie pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew i nie ustosunkował się do twierdzeń powoda, a zatem zaistniały formalne przesłanki do wydania wyroku zaocznego, jednakże w wyniku dokonania materialnoprawnej oceny powództwa Sąd uznał, że podlega ono oddaleniu z uwagi na przedawnienie roszczenia.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.